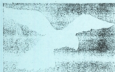
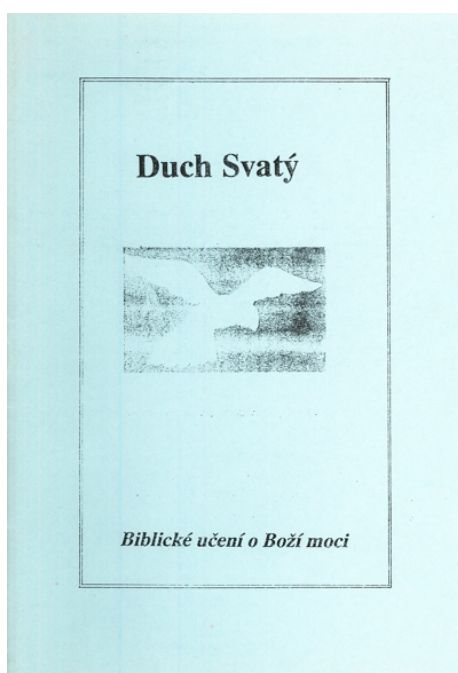

Duch Svatý

Biblické učení o Boží moci

Duch Svatý

Biblické učení o Boží moci

Duch Svatý

Biblické učení o Boží moci

Kdo nebo co je Duch svatý? Jakou část Božího díla tvoří? To jsou hluboké a závažné otázky. Musíme se jimi zabývat s nejvyšší úctou, protože se dotýkáme Božích věcí. Veškeré naše bádání by bylo bez užitku, kdyby nás Bůh sám nevyzýval, abychom se dozvěděli co nejvíce z Bible, která je Jeho uznávaným Slovem. Podívejme se tedy, co v Písmu svatém Bůh praví o Svém duchu.

V Bibli se vyskytuje několik výrazů označujících Ducha svatého:

Duch Boží	(Genesis 1:2; Matouš 3:16)
Duch Páně	(Skutky 8:39)
Tvůj dobrý duch	(Nehemjáš 9:20)
Duch Panovníka Hospodina	(Izajáš 61:1)
Jeho svatý duch	(Izajáš 63:10-11)
Duch vašeho Otce	(Matouš 10:20)
Duch	(Jan 1:32)
svatý Duch Boží	(Efezským 4:30)
Moc Páně	(Lukáš 5:17)

Výraz, Bůh Duch svatý se v Bibli nevyskytuje.

A je zcela jasné, že je silný spoj mezi Bohem a Duchem svatým, neboť o duchu se praví, že je „Boží“, „Páně“, „Panovníka Hospodina“, a „Duch vašeho Otce,“ viz výše uvedený seznam. Když vyjdeme při našem putování Bibli, za Duchem svatým z tohoto poznání, půjde se nám velmi lehce.

Podívejme se, jak se popisuje Stvořitel a stvoření:

„Na počátku stvořil **Bůh** nebe a zemi ... nad vodami vznášel se **duch Boží**“
(**Gen.1:1**).

„I vytvořil Hospodin **Bůh** člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí **dech života**“ (**Gen.2:7**).

„**Boží duch** mě učinil, **dech** Všemocného mě oživil“ (**Job 33:4**).

„On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa“ (**Jeremjáš 10:12; 51:15**).

Stvořitelská moc Boží

Toto je jen jeden z mnoha biblických důkazů, že Bůh tvořil pomocí své Boží moci. Jen Bůh sám ve své moudrosti vymyslel podivuhodný plán stvoření, který se

uskutečnil skrze Jeho všemocnost, skrze Jeho Ducha. „**Bůh je Duch**“ (Jan 4:24) a cokoliv koná, koná Svým Duchem.

A jak je udržována existence stvoření? Jsou to obrovské hodiny, které na počátku Stvořitel natáhl a pak je nechal, aby šly a nakonec se zastavily? Nebo je Hospodin stále ještě účasten a stále se ještě zajímá o to, co stvořil? Bible nás ve všech svých knihách učí, že stvoření je při životě udržováno Bohem, který je svou silou přítomen ve všem, co stvořil. Bez Boha by nic nemohlo existovat nebo trvat:

„Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ... který všemu dává život, dech i všechno ostatní...Nebot' v něm žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Skutky 17:24-28).

„Kdyby měl na mysli jenom sebe a svého ducha i dech jen pro sebe stáhl, tu by všechno tvorstvo rázem vyhnulo, člověk by se obrátil v prach.“ (Job 34:14-15).

„Dotazujte se Hospodina a budete žít! Ten, který učinil Plejády a Orióna, obrací šero smrti v jitro, ale i den zatmívá nocí, povolává mořské vody a vylévá je na tvář země. Jeho jméno je Hospodin“ (Ámos 5: 6,8).

Bůh naplňuje své stvoření. Veškerá jeho činnost je dílem Jeho moci, kterou všechno udržuje. Jeho duch je Boží energií, uskutečňující Jeho vznešený záměr.

Duch není „další“ nebo „jiná“ osoba. Je to moc a síla, která vyzařuje ze samotného Boha, skrze níž dosahuje své „všudypřítomnosti“. Duch je osobní síla Boží, která patří samotnému Bohu.

Pisatelé inspirovaní Božím Duchem

Písmo nás učí, že Bůh má v úmyslu spasit člověka a zemi, na níž žijeme. Proto nás nepřekvapí, když se poučíme, že tato Jeho vůle byla zjevena Bohem samým prostřednictvím Jeho Ducha:

„Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci. Toho si buďte především vědomi, že **žádné proroctví v Písmu není od člověka**. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha“ (2.list Petřův 1:19-21)

Poselství Bible je prosté. Bůh nám neomylně zjevil svou vůli pomocí své síly, moci, která inspirovala vyvolené muže zvané proroky. Z Božího Ducha tedy pochází veškeré Písmo. Její pisatelé byli inspirovaní Duchem svatým a všechno, co zapsali, jim tedy vnukl Bůh. Takže i přesto, že všichni proroci už jsou dávno mrtví, máme v rukou zcela spolehlivé a plně inspirované Boží slovo. Tím k nám Bůh stále hovoří tak jasně, jako hovořil ústy proroků:

„Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré **Písmo pochází z Božího Ducha**...aby Boží

člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (**2. list Timoteovi 3:15-17**).

Tímto způsobem napsané slovo Boží nám přibližuje Boží myšlenky a všechny vlastnosti spojené s Jeho svatým Jménem. Odporovat tomuto poselství a příkazům Slova Božího, znamená odporovat samému Bohu. Izraelský lid uzavřel smlouvu s Hospodinem (**2. Mojžíšova 24:8**) a slíbil žít podle Božích příkazů. Ale opustili smlouvu Hospodina, Boha svých otců, a nežili v duchu této smlouvy. Takto Bible popisuje odpor dětí Izraele vůči Božím slovu, které bylo vysloveno ústy proroků:

„Měl jsi s nimi trpělivost po mnohá léta. Skrze své proroky jsi jim dával výstrahu svým duchem, ale neposlouchali. Proto jsi je vydal do rukou národů cizích zemí“ (**Nehemjáš 9:30**).

„Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; ... bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné. Oni se však vzpírali a trápili jeho svatého ducha...“ (**Izajáš 63:9-10**).

„Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové“ (**Skutky 7:51**).

Nebyla to jistě Boží moc, proti níž se rebelové vzpírali. Odporovali Boží spasitelné lásce a spravedlivosti, ať už ztělesňované Jeho proroky či později Ježíšem Kristem. Odmítli se pokořit a sloužit Bohu. Projevil se v nich zlý duch člověka, který protestoval proti Svatému duchu Božímu.

Zázraky a divy

Byly však také doby, kdy se moc Ducha Božího viditelně projevila. Bůh čas od času otevřeně zasahuje a koná mezi lidmi zázraky. Tento aspekt Ducha, ať už se projevující v dobrotě nebo v bázeň vzbuzující činy, je neklamný a zřejmý:

„Naši otcové v Egyptě nepochopili tvé divy, tvé hojné milosrdenství si nepřipomínali, vzepřeli se při moři, při moři Rákosovém. On však je zachránil pro své Jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu“ (**Žalm 106:7-8**).

„Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval. A hle, muži nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý ... Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů. A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha“ (**Lukáš 5:17-25**).

„V moci znamení a divů, v moci Ducha, aby pohané přijali evangelium“ (**Římanům 15:19**).

Zázrakem Pán Ježíš tiší bouři v Galilei, přináší zázračný úlovek, sytí tisíce hladových z mála a uzdravuje nejrůznější nemoci. Všechny tyto zázraky připomínají Boží skutky ve Starém Zákoně. Jako by se činnost Ducha svatého v dosud nevidané míře na zemi soustředila v osobě Ježíše Krista.

Totéž platí i o tom, co Ježíš říkal. Jeho slova a zázraky jsou vzácně propojené. Jako

by Hospodin ve svém Synu přiblížil člověku všechno, co mu chtěl sdělit s velkou láskou, soucitem a mocí. Duch Hospodinův uskutečňoval Hospodinovu vůli i v minulém věku, někdy skrze znamení a zázraky, hrozné i vznešené, jindy slovem, viděním či snem.

Ale v Kristu nám Pán Bůh zpřítomnil zázračně a nezapomenutelně sebe samého, neboť Krista naplnil září Jeho slova a Jeho Syn byl odrazem všeho, o čem učil, a byl naplněn takovou mocí a autoritou, aby mohl rozšířit vznešené Boží Slovo o milosti, a činit skutky neuvěřitelné laskavosti.

V tom všem se ukazoval úmysl a vůle Boží směřující ke spáse trpících a dávající naději těm, kdo se sklánějí pod tíží svých hříchů nebo jsou utlačováni lidskými tradicemi a příkazy, které činí život obyčejného člověka nesnesitelným.

Ježíšovo slovo přinášelo úlevu zoufalým a trpícím. Jeho činy přirozeně vyvolávaly slova chvály. Jeho oběť poskytla vysvobození z jejich hříchů. Skrze všechny stránky Kristova života promlouval Bůh.

A pak na Golgotě, v zahradní hrobce, když už se všechno zdálo ztraceno, Bůh pomocí svého Ducha učinil zázrak!

„Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás...“ (I.Korinským 6:14).

Tak Boží moc použitá s láskou a spravedlivostí, navštívila tichý hrob a dovedla jednorozeného Syna ke slavnému a nesmrtelnému životu:

„Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu...“ (I.Petrův 1:21)

„Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola, vyvolený ke zvěstování Božího evangelia, jež Bůh ústy svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech, evangelia o Jeho Synu, který tělem pocházel z rodu Davidova, ale **Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna, evangelia o Ježíši Kristu...“ (Římanům 1:1-4).**

„Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích...“ (Efezským 1:20-22).

„... na základě vzkříšení Ježíše Krista, jenž jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe ...“ (1.Petr 3:22)

Boží moc vzkřísit mrtvé

Vzkříšení a nanebevstoupení Krista je zdrojem velké radosti a chvály věřících. Ježíš je Pán a spasitel. A Bůh, který svého Syna vzkřísil z mrtvých mocí svého Ducha, pokračuje v uskutečňování své vůle a úmyslů pomocí své moci i po vzkříšení Krista:

„... co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, **kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat...“ (Skutky 1:2).**

„Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a **přijal Ducha svatého**, kterého Otec slíbil...“ (**Skutky 2:32-33**).

Kristus je korunován ctí a slávou, a dostává moc, přijal Ducha svatého od Otce. Život, který nyní Ježíš žije, je život z Ducha; byl obživen Duchem (**1.Petrův 3:18**), takže nyní v tom nejúplnějším smyslu žije z Ducha.

Jeho smrtelnost se změnila v nesmrtelnost ... Byla pohlcena životem. Navíc je nyní Pán Ježíš Duchem oživujícím (**1.Korintským 15:45**):

„Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu ty, které chce“ (**Jan 5:21**).

Pán Ježíš je nyní zdrojem trvalého života pro všechny, kdo v něj skutečně věří. „Je prvorozený mezi mnoha bratřími“ (**Římanům 8:29**),

„Ačkoliv to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jimž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy...“ (**Židům 5:8-10**).

Nikdy nelze přecenit význam současné úlohy a postavení Ježíše Krista jako Syna Božího.

Bůh mu dal nesmrtelnost a moc dát nesmrtelnost jiným.

Toto je slavné poselství Nového Zákona. Ježíš není jen příslib věčné spásy, je jejím skutečným předchůdcem, je ten, kdo už došel cíle a získal nesmrtelnost. To je neotřesitelná jistota pro všechny, kdo skrze něj přicházejí k Bohu. Pán Ježíš je skutečný spasitel, kterého nám dal Bůh. Je vrcholem Božího díla uskutečňovaného skrze Božího Ducha svatého: vrcholem, který ve starých dobách předpověděli proroci, a doveden k dokonalosti skrze narození, život, utrpení, smrt, vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista našeho Pána.

Apoštolové a jejich moc z Ducha Božího

Proto se teď evangelium hlásá „v Jeho jménu“ a šíření poselství spásy je teď v jeho péči. Apoštolové byli vysláni, aby hlásali tuto dobrou zprávu - evangelium **o Božím království a Jménu Pána Ježíše Krista**. A moc k tomuto úkolu dostali přímo od Ducha svatého v Kristu, takže to, co učili, i zázraky, které konali, jsou nedílnou součástí jediného Božího poselství, sděleného skrze Pána Ježíše Krista:

„přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil, nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte ... Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení“ (**Skutky 2:33,43**).

„vzte ... stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského ... V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni...“ (**Skutky 4:10-12**).

Odmítnout Kristovo poselství sdělované skrze apoštoly, bylo odmítnout Krista samého; a kdo ho odmítl, odmítal Ducha svatého:

„Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jak to dělali vaši otcové“ (**Skutky 7:51**).

A podobně činili lidé Starého Zákona (**Izajáš 63:10**). Židovští představitelé, kteří bránili šíření evangelia, byli proti Hospodinu a jeho Mesiáši (**Skutky 4:26**). Saul z Tarsu, který se později stal milovaným apoštolem Pavlem, velmi pronásledoval první křesťany, ale když se na cestě do Damašku setkal s Ježíšem, dostal od něj otázku: „Proč mne pronásleduješ?“ (**Skutky 9:4**).

Slovo a Duch

Na druhé straně byli ti, kdo uvěřili a podřizovali se poselství Ducha, a tím Pánu Ježíši Kristu a jeho Otcí. Slovo Ducha přesvědčovalo srdce, protože přinášelo odpuštění hříchů a naději na věčný život. Zejména v Novém Zákoně toto poselství, tato radostná zpráva o Božím království a o Jménu Ježíše Krista (**Skutky 8:12**) má jasný vztah ke Slovu a Duchu:

„Spravedlivost založená na víře, co praví? Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci; je to **slovo víry**, které zvěstujeme..Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili?...Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova!“ (**Římanům 10:8**).

„Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí — li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží... nenarodí — li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, **co se narodilo z Ducha, je duch**““ (**Jan 3:3-6**).

„Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a **věčné slovo Boží**“ (**1.Petrův 1:23-25**).

„Co dává život, je duch, tělo samo nic neznámá. **Slova**, která jsem k vám mluvil, **jsou duch** a jsou život“ (**Jan 6:63**).

„Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizni jeho stvoření ... v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. Podle slova však také jedněte, nebuďte jen posluchači - to byste klamali sami sebe!“ (**Jakub 1:18-22**).

„Chci říci: Žijte z moci **Božího Ducha**, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim... Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný“ (**Galatským 5:16-17; 6:7-8**).

„**Ovoce Božího Ducha** však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání“ (**Galatským 5:22-23**).

Poselství Ducha

Z Písma je zřejmé, že cesta ke spáse v Kristu, je cestou Ducha. Je to Boží cesta. Spása pochází od Boha. Celý záměr a plán spásy a jejího vykonání pochází od Boha. Člověk byl naprosto neschopný si pomoci. Hospodin vytvořil člověka velmi dobře (**1. Mojžíšova 1:31**), ale člověk zhřešil a stal se náchylným ke hříchu. Bůh mu slíbil ze soucitu a lásky podporu, Krista. Boží vůle se uskutečnila pomocí Jeho Ducha Svatého (**Lukáš 1:35**). Toto vše je nám známo pouze skrze Slovo Boží, které je poselstvím Ducha:

„Kdo má uši, slyš! Království nebeské je ...“ (**Matouš 13:43**).

„Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím ...“ (**Zjevení 2:7**).

„Evangelium je moc Boží ke spasení“ (**Římanům 1:16**), která přivádí člověka do spojení s Božím myšlením, Božím Duchem. Když člověk dobrovolně přijme Slovo Boží, vstoupí do jeho života zcela nová síla. Pokorné přijímání Slova vede k víře. Slovo osvětluje mysl, přináší pochopení a zahajuje proces změny, který vede k pokání a obrácení.

Boží slovo vepsané takto do lidského srdce věřícího, do srdce, které uvěřilo evangeliu je prý listem:

„... napsaným ne inkoustem, **nýbrž Duchem Boha živého**, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí“ (**2.Korinským 3:3**).

To je úžasná událost! Je to skutečně dílo Ducha Božího založené na opravdovém přijetí a uvěření radostné zprávy, evangelia. Na počátku lidských dějin byla mysl Evy oklamána slovy hada. Byla to slova vedoucí k hříchu a smrti. Bůh učí člověka začít znovu. Člověk musí být osvobozen od svého lidského, materiálního způsobu myšlení. To musí být nahrazeno tím, co je Bohu milé.

„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (**Římanům 12:2**).

K tomuto účelu nám bylo dáno Slovo Boží. Je to semeno nesoucí duchovní plody. Kdo ho přijme do svého srdce, octne se v proudu spásitelné Boží lásky, která je ztělesněna v díle Ježíše Krista.

Součástí tohoto Božího úsilí zahrnout člověka do své lásky, je snaha přesvědčit nás o tom, že Bůh a Kristus pečují o ty, kdo věří a snaží se poslouchat. To je hlavní myšlenka evangelia, které nás má přivést k Bohu skrze Krista:

„... zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti - avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž mocí přistupujeme až k Bohu ... proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho (Ježíše) přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně“ (**Židům 7:19-25**).

„To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista...neboť v

Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: **dejte se smířit s Bohem!**“ (2.Korinským 5:18-21).

Jsme nepochybně ujištěni o Boží péči a Kristovi jako útočišti na naší pouti a při našem čekání na den, kdy přijde Království Boží.

Boží péče skrze anděly

Jedním ze způsobů, kterými Bůh pečuje o své děti, jsou andělé:

„Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?“ (Židům 1:14).

„Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha a bude je bránit“ (Žalm 34:8).

Proto, když se staneme Kristovými učedníky, můžeme si být jisti, že ti, kdo jsou tu pro nás, budou mocnější než cokoliv, co je v tomto životě namířeno proti nám.

A asi největším požehnáním tohoto života, které nám nabízí evangelium, je spojení s Bohem skrze Krista v modlitbě. To je záchranné lano v našem životě! Bůh naše modlitby slyší. Kristovým prostřednictvím, se naše prosby dostávají k Bohu, který na ně odpovídá podle své vůle, podle toho, co je pro nás nejlepší:

„... Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ (Římanům 8:34-35).

„... máme u Otce přimlouve, Ježíše Krista spravedlivého“ (1.Janův 2:1).

„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně“ (Židům 7:25).

Boží dobrota nám skrze Jeho Ducha dala dar nevýslovné hodnoty, kterým je modlitba. Náš nejtišší šepot, naše nevyslovená přání, všechno se dostává k Bohu, skrze Ježíše, vždycky v pravý čas, a jsme-li opravdu Kristovi, On se k nám skloní a naslouchá našim nářkům. Modlitba je prostředek spolehlivého přístupu k Bohu a trvalé pomoci v našem duchovním boji.

Síla modlitby

Dostáváme skrze modlitbu skutečně pomoc? Ale jistěže. Bůh reaguje na naše potřeby. Modlitba ale, není náhradou za sílu ze Slova Božího. Modlitba působí se Slovem víry. Teprve, až poznáme Boží vůli a záměr z Jeho Slova, pocítíme potřebu modlitby jako obrany proti pokušení. Modlitba nás posiluje, čímž působí proti naší hříšné povaze, která nás táhne plnit naši vůli. Potřebujeme každý zdroj pomoci, a někdy velmi naléhavě. Zásoba Božího slova v naší mysli, mysl Kristova v nás, to je zdroj rady a síly, protože to je pravý účel těchto darů. Nic toho není lepším dokladem než způsob, jakým se Ježíš ubránil pokušení na poušti.

Ježíšovo pokušení zaznamenávají **Matouš a Lukáš ve 4. kapitole**, kde se třikrát útočí na Jeho věrnost, a to je vyjádřeno třemi otázkami. Kladná odpověď na každou z nich by znamenala uposlechnutí vlastní vůle a neposlušnost vůle Boží. Pán Ježíš našel správné odpovědi a sílu k jejich vyslovení v pochopem a spolehnutí se na psané Slovo svého Otce ve Starém Zákoně. Každé pokušení Ježíš odmítá slovy „**Je psáno**“ a příslušnými slovy Písma. „Meč Ducha, jímž je slovo Boží“, (**Efezským 6:17**) zabijí pokušení v zárodku a zajišťuje Kristovo vítězství.

I my se musíme chránit modlitbou. Modlitba byla Ježíšovou útěchou a zdrojem velké posily. Pokud s vírou žádáme Boha o pomoc v našem boji s hříchem, vždycky nás vyslyší:

„Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas“ (**Židům 4:16**).

„Proto smíme říkat s důvěrou: Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“ (**Židům 13:6**).

Věřící, který se svou vírou a křtem stává členem Boží rodiny, se stává synem (nebo dcerou), o kterého je všemožně pečováno: občas je trestán, je veden stezkami spravedlnosti pro Jeho jméno, a je požehnan silou k životu, v němž se podřizuje Kristovu jhu. Každý den od rána do večera, po celý život pak slyší **Slovo** Otce:

„**Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu**“ (**Židům 13:5**).

Dary Ducha svatého

Krátce před svým nanebevstoupením učinil Ježíš slib svým apoštolům:

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky...“ (**Skutky:8**).

Tento slib se naplnil v Jeruzalémě v den letnic. Duch svatý byl vylit z nebes. A od tohoto okamžiku apoštolové mohli otevřeně svědčit. Sešlo se velké shromáždění Židů z Palestiny, Středomoří a středního Východu, a každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí a oni pochopili evangelium (**Skutky2:6**). A tak nádherné dílo Boží, o kterém svět ještě neslyšel, bylo oznamováno. Všichni užasli.

Petr vysvětlil, že on a ostatní apoštolové hlásají poselství které dostali a poněvadž dostali Ducha svatého, tato moc Boží jim umožňuje, že každý nás slyšíte ve své rodné řeči.

„Kristus byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte“ (**Skutky2:33**).

Totéž vysvětlení pak Petr opakoval, když později psal svůj dopis věřícím.

„Bylo jim zjeveno, že tím neslouží samy sobě, nýbrž vám; ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Ducha svatého, seslaného z nebes...“ (**1.Petrův 1:12**).

Proto si můžeme být jisti, že poselství apoštolů (**jejich učení, viz Skutky 2:42**) je pouze a jenom to, které nám chtěli sdělit Otec a Syn. O pravosti jejich sdělení svědčí i mluvení různými jazyky a řada dalších zázraků a znamení - zázračná uzdravování a vzkříšení ve jménu Krista (**viz Skutky 2:43,3:4-7**).

Mluvené slovo a znamení se staly pevným základem víry. Tisíce uvěřily a protože ti, kdo navštívili Jeruzalém, si odnesli poselství s sebou do svých domovů, rozšířilo se evangelium do dalekých zemí.

Skupiny věřících ve vzdálených místech potřebovaly trvalou pomoc, aby si uchovaly svou víru a aby rostly v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista (**2.Petrův 3:18**). Pro apoštoly bylo fyzicky nemožné trávit na nejrůznějších místech dlouhou dobu, i když ve službě Kristu neustále cestovali. Ještě neexistoval Nový Zákon, z něhož by celé poselství apoštolů bylo možno vyčíst a uvést ho do vztahu ke Starému Zákonu, který už byl velmi rozšířen. Inspirované zprávy pisatelů a dopisy jednotlivým sborům i jednotlivcům, vznikly v prvním století, většinou před rokem 70 a rychle se rozšířily do světa. Navíc tyto spisy byly samy součástí Písma svatého a byly z Božího Ducha (**2. Petr 15-16**).

Zvláštní moc

Avšak jak překlenout dobu mezi ústním poselstvím apoštolů a Božím darem psaných zpráv? Pán Ježíš Kristus použil Ducha svatého. Kromě apoštolů ještě další osoby dostaly zvláštní moc, která měla pomáhat věřícím různých kongregací. Jedny povolal za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, za pastýře a učitele (**Efezkým 4:11**), kteří dostali různé dary.

„Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat co to znamená“ (**1.Korinským 12:8-10**).

Takto byli příslušníci každé kongregace či shromáždění věřících vybaveni dary, které jim umožňovaly plnit úkoly výkladu, oprav, výzev a veřejného svědectví. Nikdo neměl všechny dary, takže každý byl závislý na ostatních a jen všichni dohromady mohli vykonat příslušnou práci.

Žádný držitel takového daru ho nemohl předat jiným. To mohli jen apoštolové (**viz Skutky 8:14-18**).

Nevíme přesně, kdy předávání a působení těchto darů přestalo, ale můžeme se domnívat, že to bylo nějakou dobu po smrti posledního apoštola. Že tyto dary neměly trvat věčně, je řečeno slovy Božími skrze Pavla: „Prorocství - to pomine; jazyky - ty ustanou; poznání - to bude překonáno“ (**1.Korinským 13:8**). Vymizení těchto darů doplňuje přetrvání tří hlavních ctností: „A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska“ (**1.Korinským 13:13**). Víra a naděje se stane skutečností a vyplní se po příchodu Pána Ježíše na zem.

Na konci prvního století byl dokončen celý Nový Zákon, všech jeho dvacet-seďm

knih, které se rozšířily, aby je každý mohl číst. Tak měly všechny sbory k dispozici úplnou zprávu o životě Ježíše Krista a o působení a korespondenci apoštolů. Významné je, že od prvního století už Bůh neinspiroval žádné další pisatele. V té době také mohly začít mizet dary Ducha. Z nebiblických zdrojů se dozvídáme, že v druhém století se začali objevovat lidé, kteří předstírali, že vlastní dary Ducha svatého, což je dostatečným důkazem, že skutečné dary už vymizely.

Dary Ducha svatého dnes?

Od té doby se čas od času objevují skupiny prohlašující, že mají opět k dispozici dary Ducha svatého. V moderní době to tvrdí letnicová a charismatická hnutí. Nejčastěji se v takových tvrzeních jedná o dar jazyků, glossolalia. Většinou však není definován jako dar hovořit cizími jazyky, jak se to projevilo u apoštolů (**viz Skutky 2:4,6,11**). Místo toho se tvrdí, že obdarování mají schopnost extatických hovorů, kterým ani sami nerozumějí a které musí vyložit jim.

Oddaným členům příslušné skupiny se takové hovory předvádějí na jejich setkáních. Není to hlavní prostředek hlásání evangelia, jak oni to chápou, což je v protikladu s přímými pokyny a praxí popsané v Písmu (**1.Korinským 14:22-25**). Neexistuje žádný důkaz, že by tento moderní jev byl v jakémkoliv vztahu k daru jazyků popsaném v Novém Zákoně.

Není to dokonce ani jev vyskytující se výlučně v křesťanských skupinách. Totéž lze pozorovat i u příslušníků východních církví a mormonského hnutí. Domníváme se, že tento jev vzniká následkem „náboženského vytržení“, emocionálního stavu mysli, nikoliv Božím působením skrze Jeho Ducha svatého.

Podobné úvahy vznikají kolem otázky domnělého „daru uzdravování“. V době apoštolů se kolem toho neprováděly žádné bohoslužby, neexistoval žádný citový zápal způsobený zpěvem hymnů a kázáním. Apoštolové uzdravovali přímo a zjevně, a to buď na veřejnosti, aby to všichni viděli, nebo v skrytu domů (**viz Skutky 3:1-10 , 9:36-41 a 14:10**). Tyto zázraky se odehrávaly stejným způsobem, jako když je prováděl Pán Ježíš. Pán ve většině případů uzdravoval dotykem nebo slovem a výsledky byly zjevné.

Procedury i výsledky moderního uzdravování jsou zcela jiné než v novozákonní době. Vykazují mnoho nezdařených pokusů a dosažené zlepšení často není trvalé. V případě apoštolů tomu tak nebylo. Tehdy člověk, který nikdy nechodil, najednou vstal a rozběhl se plný radosti, byl dokonale vyléčen. (**Skutky 3:1-10**). Mrtvá žena se navrátila k životu prostřednictvím tiché modlitby apoštola a jeho slovům, které pronesl k mrtvému tělu (**Skutky 9:36-41**). Dnešní uzdravovatelé patří k mimokřesťanským skupinám, ke spiritualistům i charismatikům. Společným rysem jejich činnosti rozhodně nemůže být Duch svatý. Daleko pravděpodobnější je, že zde působí síla mysli uzdravovatele, která ovlivňuje mysl a vůli uzdravované osoby. Ať už se ukáží jakékoliv příčiny tohoto uzdravování, je třeba pečlivě prozkoumat zejména ty případy, kdy dotyčný tvrdí, že ho vede duch Boží.

Dary Ducha svatého a druhý příchod Pána Ježíše

Někdy se tvrdí, že před druhým příchodem Pána Ježíše, Bůh znovu vyleje svého Ducha. Říká se, že podobně jako byly tyto dary znamením jeho prvního příchodu, budou i znamením jeho návratu na svět. Na podporu tohoto tvrzení se často citují verše z **Jóela 3:1-4**.

Pokud za účelem otevření diskuse předpokládáme, že tento argument má váhu, jakým způsobem příchod těchto darů Ducha svatého máme očekávat? Skrze charismatická hnutí, jaká známe dnes? A pokud ano, proč? A pokud ne, jak tedy? I když apoštol Petr citoval **Jóela**, aby vysvětlil vylití darů ve své době, je třeba si všimnout, že ho citoval nikoliv před vylitím darů, ale až po něm. Navíc dary nepředcházely příchod Ježíše Krista, ale objevily se až po jeho nanebevstoupení. Pokud by se tedy tyto dary měly objevit znovu, můžeme předpokládat, že by se tak stalo podle podobného vzorce jako poprvé. Jinými slovy, vylití darů by nepředcházelo, ale následovalo Ježíšův příchod.

Avšak není nutno tímto způsobem teoretizovat. Písmo nám jasně ukazuje, jak působil Duch svatý v prvním století a jak bude působit v „přicházejícím věku“ (viz Ježíšova vlastní slova o budoucím království Božím na zemi, **Lukáš 18:29-30**). Ti, kdo dostali dary Ducha, jsou popisováni jako ti, kdo „zakusili... moc budoucího věku“ (**Židům 6:5**). Dary Ducha byly jen náznakem, budoucího mocného působení Božího ducha která nastanou v době, kdy se Kristus vrátí s mocí a velikou slávou. Tehdy dojde ke vzkříšení mrtvých (**1.Tesalonickým 4:13-16**), svatí dostanou dar věčného života (**Matouš 25:31,46**), Pán Ježíš bude z Jeruzaléma vládnout celé zemi spolu se svatými, kteří budou královským kněžstvem (**Zacharjáš 14:9; Zjevení 5:10; 20:4; Žalm 2:6**), zlí budou touto mocí potrestáni (**Žalm 2:5,9; Izajáš 11:3-4**), země se stane krásnou a plodnou (**Izajáš 35:1-2; Žalm 72:16**), fyzicky postižení budou uzdraveni (**Izajáš 35:5,6**) a Duch svatý způsobí řadu dalších divů a zázraků skrze Pána Ježíše Krista a jeho oslavené svaté.

Důkaz biblického učení

Bible velmi jasně ukazuje, jak určit hodnotu tvrzení těch, kdo prohlašují, že mluví či jednají přímo pod vlivem Ducha svatého. Zkouška nikterak nezpochybňuje přesvědčení či upřímnost dotčených, ani subjektivní zkušenosti, které často přiznávají. Bible navrhuje jít přímo ke kořenu věci. Jaká je jejich nauka? Souhlasí s učením Bible? Jinými slovy, je například **učení dnešních** charismatických v **souladu s učením Krista a jeho apoštolů**? Právě z tohoto důvodu nám Bible prikazuje :

„nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumajte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa“ (**1.Janův 4:1**).

Kromě toho existuje řada evangelizačních hnutí, které se žalostně málo drží biblického učení. To, co tvrdí o životě po smrti, o ďáblu, Bohu a Ježíši Kristu, o křtu a o mnoha dalších otázkách, nezní věrohodně. Nelze věřit, že by se společenství, které by bylo opravdu nadáno Duchem svatým, mohlo takovým způsobem mýlit, nikoliv ve víře několika jednotlivců, ale v učení celého hnutí. Když se blíže podíváme na to, co se odehrává, zjistíme, že taková hnutí kladou větší důraz na vedení Duchem, než na vedení pravým učením Slova Božího.

Boží vedení

Předcházející úvahy nás vedou k prozkoumání dalšího rysu těch, kdo tvrdí, že vlastní Ducha svatého, a to tvrzením, že je Duch vede zvláštním způsobem. Tito lidé tvrdí, že jejich rozhodování určuje Duch svatý. Duch svatý jim nějakým způsobem dává odpovědi. Není to tedy prohlášení, že o všechno říkají Bohu v modlitbě, (proti tomu bychom samozřejmě neměli nejmenší námitky), ale jejich tvrzení je, že dostávají od Boha výslovné odpovědi. Rozhodování těchto lidí se ovšem zakládá na všech náhodných souvislostech a „důkazech“, které jsou vykládány na jejich podporu.

Věříme, že tento přístup vychází z nepochopení biblického učení. Jádrem problému je postoj k autoritě Bible. Bible je kniha plná pokynů pro život. Dává odpověď na většinu otázek každodenního života, „**je světlem pro mé nohy, osvětluje moji stezku**“ (**Žalm 119:105**). **Kniha Přísloví** říká: „Vždyť příkaz je světlem a vyučování osvětluje, domluvy a kárání jsou cesty k životu“ (**6:23**). Pravidelné čtení Bible provázené modlitbou zajišťuje, že našim nohám bude ukázána cesta, kterou mají jít. Bible je průvodce, kterého nám dává Boží Duch svatý.

Ti, kdo tvrdí, že je vede Duch svatý, někdy říkají, že takové vedení hledají jen tehdy, když Písmo mlčí. Autorova zkušenost s podobnými lidmi však říká, že hledají vedení Ducha v oblastech, o kterých se Bible vyjadřuje zcela jasně, a prohlašují, že jsou vedeni Duchem, i tehdy, když je jejich chování v protikladu s přímým učením Slova Božího. Jinými slovy tito lidé kladou „Ducha“ nad Slovo Boží. Tento konflikt autority je základem mylného přístupu k duchovnímu rozhodování.

Učedník je přesvědčen, „že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (**Říman.8:28**). Životy pravých věřících jsou v Božích rukou a my Boha musíme neustále vyhledávat v modlitbě a prosit Ho o požehnání pro naši cestu životem. Bůh nám neslibil, že nám otevřeně odhalí, co máme dělat. Pokud čteme Slovo Boží a v modlitbě hledáme Boží požehnání a pomoc při plnění Jeho příkazů, pak víme, že Boží všemohoucnost zajistí, abychom se ubírali ve stopách Pána Ježíše Krista a bezpečně došli k věčnému životu až se Pán Ježíš vrátí, pokud ve své víře setrváme.

Musíme si dobře zvolit!

Volba je jednou z klíčových funkcí učedníkovy života. Musí se neustále rozhodovat mezi alternativami, s nimiž se setkává v každodenním životě. Jeho rozhodnutí by měla být založena na Božím Slovu. Písmo nedovoluje zbavit se odpovědnosti duchovní volby tím, že bychom všechno složili do Božích rukou, nebo že bychom žádali Boha o přímé odpovědi. Takové zjevení Bible neslibuje. Od nás se očekává, že budeme přemýšlet o svých životních problémech ve světle biblického učení a zjevíme svoji oddanost Bohu v modlitbě.

Bible překypuje jasnými příkazy, které nutí věřícího učinit správnou volbu založenou na biblických principech. Například:

„...vyvolte si dnes, komu chcete sloužit“ (**Jozue 24:15**).

„Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život...“ (**5.Mojžíšova 30:19**).

„Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě.. Jak je to s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit... On vyprostí ze sítě mé nohy“ (**Žalm 25:8-16**).

„Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ... veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování k nápravě k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (**2.Timoteovi 3:15-17**).

Bible - dokonalý učitel

Slovo Boží je dokonalý učitel myšlení a poskytuje nám oporu v každodenních záležitostech. Učí nás umění správné volby pro téměř všechny záležitosti křesťanského života. Jeho neuposlechnutím se vystavujeme vážnému nebezpečí. Navíc Slovo Boží je duchovním pokrmem naší mysli, které nás posiluje, abychom volili tak, jak volil Pán Ježíš. Jinými slovy Slovo Boží nám říká, co i proč si máme zvolit.

Pokud pokorně přijmeme učení Bible a rozhodneme se řídit se podle něj, můžeme očekávat požehnání v modlitbě. Bůh přislíbil, že nás nikdy neopustí ani nezradí. Když je těžké zvolit si tu pravou cestu i s Bibli v ruce a upřímným srdcem, musíme svěřit naši cestu Bohu v modlitbě a činit ve víře to, co myslíme, že by bylo moudré před Bohem, aniž bychom však očekávali přímou odpověď.

Tyto jednoduché pokyny úplně stačí pro potřeby života. Pavel je též učí, a učil jimi podrobně i své učedníky, a mnozí z nich měli dary Ducha Božího, a ukončil slovy:

„Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni“ (Skutky 20:32).

Harry Tennant

The Christadelphians - Bratři v Kristu.

„Christadelphians“ jméno je složeno ze dvou řeckých slov. Je převzato ze začátku dopisu apoštola Pavla Koloským – „věrným bratřím v Kristu“. Máme řecké jméno i proto, že přestože jsou bratři a sestry v Kristu po celém světě a hovoří mnoha jazyky, všichni jsou sjednoceni jedním evangeliem - a evangelium bylo napsáno řecky.

Jak jste asi uhodli z našeho jména, my jsme kompletně laický sbor, kde všichni bratři zaujímají stejné postavení. Nemáme placené kněze ani kazatele nebo misionáře za mzdu. Nemáme ústředí, koncil vydávající nařízení. Každá jednotlivá skupina bratří a sester se řídí pouze učením Bible. Nemáme charismatického vůdce, neprohlašujeme, že někteří naši členové dostali nějaké nové zjevení, nebo zvláštní specifický úkol od Boha.

My věříme, že Bůh stále mluví k lidem skrze Písmo Svaté. V prvním století Pavel psal svému učedníkovi Timoteovi, že **Písmo Svaté je schopné dát člověku moudrost** ke spasení. My věříme, že to byla pravda a je tomu tak i dnes. Třebaže je to téměř dva tisíce let od doby, kdy Pavel psal tato slova, lidé se vracejí k Bibli a kdo otevřel Bibli a začal číst, nelitoval.

Stejně tak dnes, na prahu 21. století, Bible uchovává unikátní Naději v této době plné problémů. Evangelium - Dobrá zpráva, ve světě plném špatných zpráv a problémů.

Dobrá zpráva, kterou „Bratři v Kristu“ v současné době přinášejí je stejná, jako kázali jejich bratři v době reformace. Je to stejné evangelium, které bylo známé mužům jako Petr Chelčický, ještě před dobou reformace. Stejná Dobrá zpráva je zachována v apoštolském vyznání víry. Dobrá zpráva se nezměnila od doby, kdy ji apoštolové prvně zvěstovali, poněvadž středem evangelia je **Kristus** a Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky (**Židům 13:8**).